

J. H. Chemnitz

om

vanskabte Sneglehuse og Misfostere blandt Conchylierne.

Svo der haver gjort sig noget næiere bekiendt med Dyrenes Historie, vil for længe siden have bemærket, at man neppe skal kunne nævne en eneste Dyrslægt, i hvilken jo allehaande Misfostere forekomme.

Ikke blot i Dyr- og Vandriget, og blandt dets utallige Arter og Slægter, men endog i Steen- og Planteriget, gives der en Mængde Misfostere. Der findes neppe nogen, som jo allerede ofte i sit Liv har seet vanskabte og usædvanligen dannede Stene, forvorne Frugter, saasom Æbler, Pærer, Blommer eller Rødder, saavelsom gandske besynderlige udartede og afvigende Planter, Blomster, Rødder; Træer af forunderlig Skabning, o. a. m.

Hvad nu Steen- og Planteriget angaaer, kan man dog ikke have Indbildningskraften, der ellers efter manges Mening skal være den frugtbareste Moder til Misfostere, mistænkt. Endog i Henseende til Misfosterne af de fleste Dyrslægter bortfalder vel den Beskyldning, man som oftest usforkyldt har gjort Indbildningskraften. Besynderligt nok, at der til alle Tider have været Misfostere selv iblandt Menneskets Børn, denne ædleste og ypperste af de synlige Skabninger, som dog efter vor Mening snarest skulde være frie for dem; endnu besynderligere er det, at man blandt Menneskene finder ulige flere Vanskabninger end blandt Dyrarterne, formodentligen fordi disses Jøde er mere enkelt, og deres Levemaade mere naturlig og regelmæssig end mange Menneskers, der ere yderst uordentlige, hengivne til Synderie og Drukkenskab og andre unaturlige Laster og Misgierninger.

Naar

Naar man spørger, hvoraf slige Vanskabninger vel have deres Oprindelse? hvad der giver den første, nærmeste og egentligste Anledning til saadanne Udartninger og Uordener i Skabningens Rige, saadanne store Undtagelser og Afvigelser fra Naturens almindelige, usforanderlige Regler og Grundsaetninger? hvad der vel kan foraarsage, at nu og da fødes et Børn uden Hierneskaf og Hierne, et andet uden Haender, Arme og Been, igien et andet med dobbelte Ledemod, dobbelt Ansigt, tvende Hoveder? o. s. v. : hvorfore een bliver en gandske liden Dverg, medens en anden voxer til en kæmpemæssig Heide? saa bekiender jeg oprigtigen min Uvidenhed, og tilstaaer med største Aabenhjertighed, at jeg ikke veed noget grundigt og tilfredsstillende Svar paa deslige Spørgsmaal.

Den overtroiske Daarlighed, som i de mørke Aarhundrede, ja endog i Reformationens Tid (*) var herskende og almindelig, at man ansaae Vanskabninger som visse Forvarbler for skrækkelige Krige, Landeplager, Vandefloder, store Ulykker og den nær forestaaende Dommetag, have vore oplyste Læber, Gud ske Lov! akt for længe siden frafaldet.

Men om man, med ald den nu i Verden herskende Oplysning, for nærværende Tid rigtigere, sikkrere og tilforladeligere kan bestemme hvad der egent-

(*) Da en Koe i Luthers Tid fik en vanskabt Kalb i Freyburg i Sachsen, skrev han i den Forklaring, som han udgav derover, følgende, som læses i 19de Bind af hans i Halle udgivne Skrifter Pag. 2416: "Det er vist, at Gud ved saadanne Undergierninger tilkiendegiver en stor Ulykke og forestaaende Forandring, som Tydskland ogsaa sikkerligen kan vente sig. Jeg ønsker og haaber kun, at det maatte være Dommetag". I 22de Bind af hans Skrifter findes følgende Sted, som vidner om de store Fordomme han endnu den gang var indtaget af: "Slige Vanskabninger og Skiftinger supponit Satan in locum verorum filiorum; thi den Magt har han, at han kan forbytte Børn, og lægge Folk en Djevel i Buggen isteden for deres Børn. Det skeer nu ofte at Barselkonernes Børn blive forbyttede; men hvis jeg var Herre og Høvding i Landet, saa vilde jeg lade saadanne Børn (som nemlig ere Vanskabninger) kaste i Vandet, og vilde tage dette homicidium paa mig; thi de ere kun en Massa carnis, som er giort af Dievelen uden nogen Stel". Ligeledes i samme Bind Pag. 1779 sælber han følgende Dom over uhyre og fiendne Vanskabninger: "Dette er et Devils og Tegn paa, at heftige Tanke og Sinds og Siels Kræfterne ere saa stærke og mægtige, at de endog kunne forandre og omskabe Kierlighed, Hvo der ikke troer det, veed ikke hvad Sindskræfter er".

egentligen er Skyld i, at saadanne vanskabte, gandske unaturlig og væmmelig dannede Skabninger, som Misfostere ere, komme til Verden; om maaffe den aldeles vandede og fordærvede Sæd, eller Moderens flette Sinds og Legems Bessaffenhed; eller og det at Fosterets Uddannelse i Moders Liv ved adskillige Tilfælde er forhindret; derom tvivler jeg meget.

Naturen er fuld af Vidundere; overalt i samme findes meget som er uforklarligt, ubegribeligt, urandsageligt og hemmelighedsfuldt. Til disse ikke let forklarlige Ting henfører unægteligen ogsaa Vanskabningers Oprindelsesmaade.

Salig Conferentsraad Müller har udi hans Succincta historia Vermium et testaceorum terrestrium et fluviatilium, Vol. II. pag. 46, ved No. 244 ladet følgende Tanker indskyde: Embryonem casu qvalicunqve a communi et vulgari tramite deflecti posse haud absurdum videtur; men derved besvares langt fra ikke det forommeldte Spørgsmaal. Om Mueligheden, at en Embryo kan blive til en Vanskabning tvivler jo ingen længer, da det baade ofte er skeet og endnu ofte skeer, og man af en Tings uimodsigelige og virkelige Tilværelse sikkert kan slutte til dens Muelighed.

De fleste, hos hvilke man søger Underretning om Vanskabningernes formodentlige Oprindelse, vedblive steds at tillægge en alt for levende Indbildnings- og Forestillingskraft for største Deel Skylden. De sige næsten eenstemmigen, at naar en Moder, imedens hun er frugtsommelig, paa det heftigste forskrækkes, hendes hele Nervesystem gysrer og gienemrykkes, eller hun bliver overvældet og næsten til Raserie og Galsskab henreven af Hevngierighed, Skinsyge, den hemmeligste Frygt, eller de voldsomste Lidensskaber, som Had, Misundelse, Brede, stærk nagende Sorg eller den heftigste Glæde, eller en Moder pludseligen bliver overrasket ved Synet af hestlige Kroblinger, vanskabte og forvorne Menneffer og Dyr, saa fremkomme derved letteligen de stuggeste Vanskabninger.

Haarde Sygdomme, som Mødrene i visse critiske Tider af deres Svangerskab kunne være underkastede, stærke Saar og Beskadigelser paa Lemmer, hvilke de kunne have faaet, Superfoetationer, alt for heftige Bevægelser, overordentlig Anstrængelse ved strængt Arbeide, ved at løfte og bære store Byrder, Feil i Legemets Bygning, Brok i Underlivet, og hundrede andre

Tilfælde kunde ligeledes hertil bidrage meget, og være Ursag og Anledning til, at Fosteret faaer en gandske vanskabt og mod Hensigten stridende Dannelse.

Vor berømte Etatsraad Saxtorph er af forskiellig Mening, og tænker gandske anderledes herom. I hans læseværdige Afhandling om nogle Sieldenheder og Vanskabninger iblandt Menneskene, som er indrykket i dette Selskabs Skrifters fjerde Bind, findes Pag. 433 følgende hertil hørende Sted: "Jeg veed nok, skriver Hr. Etatsraaden, at Imaginationens Virkninger har mange Forsvarere; men det veed jeg tillige, at de Nyers Erfaringer sætte dette saa meget mere i Tvivl, som man deels søger af rigtigere mechaniske Ursager at forklare deres Forvandlinger, deels ogsaa finder dem seldnere nu end i forrige Tider, da man var mere lettroende og mindre bekiendt med Naturen.

Fosteret er altsaa, efter sande anatomiske Grunde, et Væsen, som i Moders Liv er ligesaa forskielligt fra Moderen, som Barnet er fra Ammen; thi Moderen og Barnet lever hver for sig under Svangerskabet sit eget Liv, trives hver for sig paa sin besynderlige Maade, og virke særskildte, uden at den ene tager Deel i den andens Forretninger. Naar Moderen sover, hopper og bevæger Fosteret sig; naar Moderen klør, danser eller bevæger sig, sover Fosteret roligt og hviler; den svindsottige Moder lider, svækkes og udtares, medens Barnet trives og fedmes; og Barnet svækkes, forknues, vanskabes, naar Moderen trives og befinder sig vel; Moderen lever, naar Barnet hos hende bortdør; og Barnet bortdør i Moders Liv, uagtet Moderen lever og befinder sig vel; Moderen underkastes anstikkende Sygdomme, der ikke angribe Barnet, og dette underkastes Sygdomme i Moders Liv, som ikke anstikke Moderen. Troværdige Autores fortælle, at Moderen i Svangerskabet haver havt Kopper, der ikke have smittet Barnet, og Barnet har havt Kopper i Moders Liv, som ei have smittet Moderen, der til en anden Tid har faaet dem. Jeg saa engang et Barn fødes paa det Kongel. Accouchementhuus, som over hele Legemet var besat med et Slags Plegner, der ligenede fuldkommen de saakaldte Vandkopper; jeg tog Materie af dem, for at inoculere et andet Barn med, for at see om de vare Kopper eller ei, og disse smittede det inoculerede Barn, og frembragte i meget mindre Mængde ligedannde Pletter, men af mindre Størrelse, og uden at efterlade Ar og synberlig

derlig Suppuration i det inoculerete Sted. Jeg har ſeet Tvillinger med ſammenvorne eller rettere med fælleds Moderklage, hvoraf det ene var vanſkabt med en Poſe nedhængende over Anſigtet; Vandebenene og Qinene manglede, og Hiernen laae for endeeft indelukt eller fremtrykt i denne Poſe. Det andet Barn havde ſin naturlige Dannelsſe. Hvorledes har Imaginationen der kundet nytte ſin ulykſalige Virkning igiennem een og den ſamme Moderklage paa det ene Foſter, uden at ſkade det andet? Ja hvad ſkal man ſige om Kyllingen i Egget, ſom ofte findes vanſkabt, eller om Eblen paa Træet, der underkaſtes ſaa ofte unaturlige Skikkelſer, uden at Imaginationen med Rette kan beſkyldes for at have mindſte Deel deri? Skulde jeg da feile meget, naar jeg negter Imaginationen denne almindelige Kraft; ſaa geraader dog denne Feil det menneſkelige Kiøn til ſtørre Gavn end Skade; den vil afvende den rædsomme Frygt hos de Frugtsommelige, hvilke ved mindſte Skræk eller ubehagelige Syn ængſtes og foreſtille ſig de ulykkeligſte Felger paa BARNET, hvilket Skaberen dog har betrygget imod ſaa utallige Farer, ſom en alſt for levende Indbildningskraft hvert Dieblig maatte forvoſde, og ſom maatte omdanne Menneſkene i deres forſte Oprindelse til lutter Vanſkabninger og Vidundere for Verden”.

Jeg er meget tilbeielig til at antage Hr. Etatsraad Saxtorphs nyſig anførte Tanker og Mening, og at give en ſaa erfaren og indſigtsfuld Mand Udſagn, Forklaringer og Forſikringer mit fuldkomne Bifald. Derimod undlader jeg med Glid at fremsætte adſkillige Tviol og Betænkeligheder, ſom ere oprundne hos mig, eller at giøre allehaande Indvendinger. Den anførte Mening ſynes mig meget mere at ſaae endnu ſtørre Sandsynlighed og Troværdighed ved følgende Bemærkning. Hvis Indbildningskraftens Indſtydelse paa Foſterets Dannelsſe ſkulde være ſaa overmaade ſtærk, maatte jo Forældre, ſom i høieſte Grad ere puffeltryggede, Krøblinger, uanſeelige og vanſkabte, ſom daglig have hinanden for Dine, nødvendigviis avle vanſkabte Børn efter deres eget Villedes; dog have de ofte de ſmukkeſte og meeſt veldannede Børn; og Forældre, ſom have den ſkønneste, fortreffeligſte og regelmægſtigſte Dannelsſe, maatte da avle de ſmukkeſte Børn, og diſſe ſaae dog ofte Børn, hvis Skabning paa ingen Maade kan ſiges fordeelagtig eller ſmuk og indtagende.

Til foranserte Mening, hvorved Indbildningskraften for største Deelen negtes at have nogen Indflydelse paa Fosteret, være det mig tilladt at sige følgende Anmærkning, som synes at være til Fordeel for det Modsatte. Er det sandsynligt, ja unegteligt, at de besynderligste Modermærker kan foranlediges ved en pludselig Skræk, som den Frugtsommelige faaer, eller ved hendes Indbildningskraft, saa kan ikke heller Skrækkens eller Indbildningskraftens Indflydelse paa Misfosteres Dannelse hos meget selsomme og nervesvage Fruentimmer gandske eller i Almindelighed negtes. Jeg beraaber mig herved paa den berømte salig Professor Krüger, som i hans bekiendte Diät oder Lebensordnung S. 144 udlader sig saaledes herom: "Ingen Sindslidenkab er vanskeligere at imodstaae end Skræk, hvilket kommer deraf, at dens Virkning skeer i samme Dieblit, saa at man ikke har Tid til at anstille Betragtninger eller Undersøgelser om, hvorledes man skal forekomme den. For ingen er Skræk saa farlig som for Fruentimmer, naar de ere frugtsommelige; den foraaarsager som oftest Modermærker paa Børnene, dog kan man ikke negte at jo andre Forestillinger af en levende Indbildningskraft ogsaa kan have samme Virkning." Han fortæller herved følgende sandfærdige Tildragelse: "En vis hannoversk Geheimeraad plukkede Morbær i sin Have; af Speg kastede han sin unge Kone, som den Tid var første gang frugtsommelig, et Bær midt ind paa hendes aabne Bryst; hun blev herover heftigen forskrækket, og trykte Morbæret itu med Haanden. Den Pige, som hun strax derefter bragte til Verden, blev født med et Morbærmærke, som fuldkommen havde et istykkertrykket Morbærs Skikkelse og Farve; (hun blev siden 1721 givet med Grev von Wurmb, Comandant i Hamburg). Efter denne Tildragelse fødte den samme Dame endnu tolv levende Børn, og alle tretten havde da det samme Modermærke, dog tog det ikke hos dem alle Plads paa Brystet, men fortra? sig stedse dybere ned til venstre Sidel. Hvor er det nu mueligt at Indbildningskraftens Virkning kan strække sig til det trettende Børn?" Professor Krüger lægger til: "Eigesom en stærk Indbildningskraft kan være frugtsommelige Koner skadelig, saa kan den upaatvivleligen ogsaa undertiden være dem til Nytte, naar de søge at henvende den paa gode Ting." Hvo kan da laste Chinesernes Skik, som give deres frugtsommelige Koner smukke Billeder at see paa?

En Historie om Misfosterne blandt Menneskeslægten, forenet med de nøiagtigste Afbildninger, saavel som en Historie om Misfosterne af Dyrarterne, vilde for mig, jeg taler efter min Følelse, være den sørgeligste Underholdning, og vilde, hvis jeg nødvendigen skulde læse den igiennem, og med Opmærksomhed betragte Figuren, ja endog forfatte Register og Fortegnelse derover, forarsage mig de ubehageligste Timer, og fylde min Siel med Veemodighed. Da jeg har gjort Conchyliologien til mit Moerskabs-Studium i de saa Vi og Forrifsningstimer som blive mig fra mit Embede tilovers, saa tilstaaer jeg gierne, at især den beundringsværdige Symetrie, der findes i Skaldhyrenes Dannelse, saavel indvortes som udvortes, ofte inderligst har forneiet mig, indtaget og henrevet mig til den høieste Beundring af Skaberen. Men ved en Historie om de heterogene Sneglehuse, Misfosterne og Bastarterne mellem Conchylierne, vilde vel denne ædle og underholdende Videnskabs Venner og Yndere kun lidet forneies og opbygges. Desuagtet er jeg allerede nogle Gange bleven opfordret til at føie et Supplement Bind til det af mig fortsatte systematiske Conchylieverk, som nu er voxet til ti Bind, og at opofre dette ene og alene til Misfosterne eller gandske uregelmæssig dannede Conchylier; men om endog alle hidtil bekjendte Misfosterne mellem Conchylierne ved den vidtledigste Brevvexling og uhyre Omkostninger kunde samles paa et Sted af alle Naturaliecabinetterne i vor Verdensdeel, eller og de tilførladeligste Esterretninger, Beskrivelser og Tegninger af dem kunde samles, saa maatte jeg dog med Grund tvivle om at deres Antal kunde være tilstrækkeligt til at udgiøre et Bind, som i Størrelse kom overeens med de foregaaende, hvortil ikke mindre end nogle hundrede Stykker vilde udfordres; men lad os endogsaa sætte, at det var mueligt, hvortil skulde da et saadant unyttigt Foretagende tiene, og hvad Gavn vilde vel saadanne meissommeligen samlede Afhandlinger og Beskrivelser staa i Videnskabernes Rige?

Imidlertid vil jeg ikke længere bølge og fortie, at mange Conchylier, som man tilforn har holdet for at være virkelige Arter og særdeles Slags, ja ovenikøbet for de allerældneste og rareste, paa ingen Maade kan ansees for andet end Misfosterne. Hertil hører blandt andre, de fleste Arter af de saakaldte Rinksnækker, der have en forkeert Skrue, og Mundingen ikke som andre Sneglehuse til høire, men til venstre Side. Tilforn tænkte jeg gandske
ander:

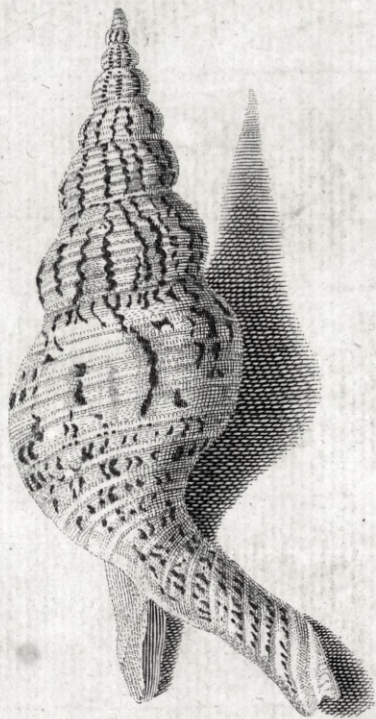
anderledes herom, og fortørnedes meget over saadanne Skribentere, der ikke vilde antage Linksnakker for andet end anomaliske forulykkede Sneglehuse, som ved et eller andet Tilfælde havde faaet denne Dannelsse. Især syntes mig Jesuiten Bonanis formeenlige Uforskammenhed at være utilgivelig, uudsstaetlig og utaalelig, som allerede imod Enden af det forrige Aarhundrede, i hans Recreatione mentis et oculi in observatione animalium testaceorum seu cochlearum, og i Museo Kircheriano et quidem in Classe duodecima quæ continet animalia testacea, dumdriftigen har vovet at skrive om Linksnakkerne: "Fortasse sunt abortus monstraque naturæ." Men ved senere Bekjendtskab med Linksnakkerne, og ved med koldt Blod at undersøge deres Oprindelsesmaade af sædvanlige og til høire snoede Forældre, har jeg alt for længe siden forladt min utidige Iver og forrige Bildfarelse; jeg har ogsaa paa det beredvilligste beqvæmet mig til at gienkalde min Mening og giøre en Erserklæring. Ved saa mange anstillede Forsøg og giorte Erfaringer, veed jeg det nu med største Visshed og Tilforladelighed, at de fleste Arter af dem ikke kan ansees for andet end Misfostere, Bastarter, udartede, afvigende og fejlslagne Børn af rigtig til høire snoede Forældre. Dette samme gielder ogsaa om de Linneiske Chitoner eller om de mangeskallede leddede Klippeklæbere eller Pateller, som kun have sex eller syv Skaller, Skiolde, Ledder, da alle andre af samme Slag ere forsynede med otte Skaller.

Iblandt de nu levende Conchyliologer tilkommer den kongelige danske Justitsraad Hvas, som alt i mange Aar har opholdt sig i Paris, og der anskaffet de herligste Stykker til sin Samling, unegteligen den første Rang og det største Fortrin for hans grundige og udstrakte Kundskaber. Hans conchyliologiske Breve ere lærerigere for mig end mange store Verker om Skaldhyrene af andre Forfattere. Han har ladet sig bevæge og overtale til, i sine Breve med mig at giennemgaae det hele systematiske Conchylieverk, hvoraf salig Doctor Martini har udarbejdet de tre første og jeg selv de syv følgende store Qvartbind, at meddele mig sine Anmærkninger derover, at rette adskillige Forseelser og Feil, og giøre mig bekiendt med de vigtigste franske Navne paa mange Conchylier, hvorved han har bevist mig et Venfskab og en Velvillighed, som jeg aldrig nok kan takke ham for. Han forsikker i et af hans seneste Breve, at Konster og Videnskaber næsten aldrig have været mere drevne

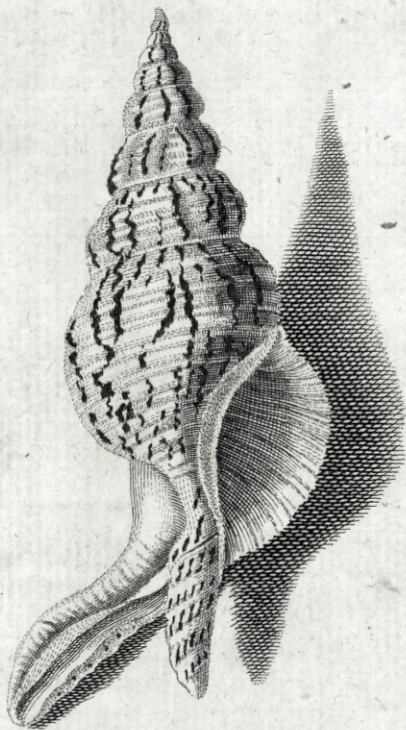
breve eller blomstret stærkere i Paris end i denne Tid, da vi udenlands troe at alting der er nedfunktet i Barbarie og Mørke; især berømmer han de Franske, at Conchyliologien hos dem gier stærk Fremgang, derved at M. Bruguières i hans Udgave af Encyclopedien har bestemt otte store Foliobind for den, hvoraf hvert Bind indeholder hundrede Kobbertavler. Nogle Bind af dette store conchyliologiske Værk ere allerede lykkeligen tilendebragte.

Efter denne store Kienders Mening ere da mange Conchylier, som man har beundret som særegne i deres Art, og som man i mange Naturaliesamlinger har anseet for de fortrinligste Sieldenheder, hvortil der maaskee ikke fandtes Mage i andre Cabinetter, ikke andet end Vanskabninger, hvoriblandt kan regnes det besynderlige Sneglehuus i den herværende grevelige Molikiske Samling, som for en betydelig Summa Penge (det har kostet 37 hollandske Gylde) er kjøbt af den rige Conchyliesamling, som tilhørte den berømte Seba, Apotheker i Amsterdam. Afbildningen og Beskrivelsen paa denne Conchylie findes i Alberti Seba Thesauro locupletissimo rerum naturalium. Tom. III. Tab. 57. Fig. 1, hvor den ansøres under Titel af Buccinum peculiare, haud cognitum aliis maximaque dignum animadversione, og hvor det tillige berettes, at den af nogle Fiskere er bleven opffisket paa den hollandske Kyst, hvor man mindst søger saadanne Sieldenheder. "Dette Sneglehuus er, skriver Hr. Justitsraad Hvas, ikke andet end en Monstrositet af et saadant Slags Conchylier, hvoraf jeg besidder Originalen, som jeg ved usigtige Tegninger i sin Tid skal tydeligen lægge for Dagen og bevise. Jeg kiender, seier han til, flere af denne Art, som man urigtigen har holdt for et Enfant unique." Til Vanskabningernes Tal henhører fremdeles det anderligen dannede Sneglehuus af det fordmum kostbare Lyonettiske Cabinet i Haag, hvilket Dargenville har ladet afbilde paa den første Taale i det til hans Conchyliologie seiede Appendix, Tab. 1. Fig. F, og om hvilket han fælder følgende Dom: rien n'est si extraordinaire pour la forme. Det er efter Hr. Hvas's troværdige Vidnesbyrd, der selv har seet det og have det i Hænder, intet andet end en monstros og usædvanlig Udartning af Strömbus Luvianus Linnæi. Saalænge man betragter den bag fra, som Dargenville har ladet den afbilde, skulde man aldrig kunne troe eller

Lit: A.

Lit: B.

formode dette, men saasnart man vender den om og beseer Nabningen (sicum oris) med Opmærksomhed, saa vil man ikke længere kunne negte at det er en Vanskabning af Strombus Luvianus Linnæi.

Hvad det Cornu Sneglehusets anbelanger, som Hofgaard von Born har ladet aftegne i Indice Mus. Cæsarei. pag. 371, og i det store Werk, som indeholder Testacea Mus. Cæs. pag. 361, ja for hvis Skyld han har oprettet en egen Slægt, da kan man ogsaa være vis paa, at det ikke er noget særskilt Slags, men kun en monstros Udartning af Helice pomatia Linnæi. Denne Dom har ogsaa vor med Conchyliologien saa bekendte og fortrøstlige Hr. Kunstforvalter Spengler alt for længe siden faldet om samme; og derfor har han i en Afhandling, som er indrykket i vort Selskabs nye Skrivters første Bind, med Rette lastet Hr. von Born, fordi han for et eneste og dertil vanskabt Sneglehusets Skyld har villet oprette en ny Slægt.

Om ikke Vanskabninger blandt Snegle og Muslinger desto for og sikrere fremkomme, naar en gandske forkeert unaturlig Parring og Befrugtelse er foregaaet, som naar maaskee Snegle af gandske forskjellige Arter (af diversis speciebus), og endnu mere, hvis Snegle af gandske forskjellige Slægter vilde parre sig og befrugte hinanden, f. Ex. Buccina med Muricibus, Helices med Strombis, Turbines med Trochis, hvilket ligesaavel er et mærkeligt Tilfælde, som at Heste og Æsler, der ere Dyr af saa forskellige Slægter, pleie at bedække hinanden; og om dette ikke som oftest kan formodes og ansees for at være Tilfældet med andre dyriske Vanskabninger, saa at man deslettere kan lade baade den ene og den anden af de anførte Marsager være ude af Spillet, det hverken kan eller vil jeg afgjøre, men overlader det til andres nøiere Undersøgelse og Bedømmelse, som have grundigere Kundskaber og Indsigter herudi.

Iblandt Vanskabningerne i min Conchyliesamling fortæner en Murex Fusus, hvis Bagdeel og Munding jeg haver ladet aftegne under Lit. A og B, den største Opmærksomhed; det er Murex Colus Linnæi. Efter Linnés characteristiske Beskrivelse skulle alle Individuer eller Børn af dette Genus have testam subrecto caudatam, eller canalem seu rostrum rectum, og denne Murex har rostrum a dextra ad sinistram deflexum.

Man kan ogsaa tydeligen see at denne Snegl i sin spædste Ungdom har faaet et voldsomt Bræk og Stød, eller lidt en stærk Beskadigelse paa sit Skalhuss, hvorover den ved videre Udvidelse har været nødt til at tage en saa skæv og i dens Art gandske usædvanlig Dannelse; desuden har den endnu caudam rectam, men som er vendt gandske forkeert imod dens indvendige Canal, og altsaa maa have været den mere til Hinder end til Gavn i dens Ind- og Udgang, saavelsom andre til dens Ophold nødvendige Forretninger; thi da den ordentligvis skulde været forenet med Bagdelen, saa løber den i dets Sted paa denne ned over Snablen og Mundingcanalen.

Til Slutning vil jeg in natura forevise en vanskabte Regle, af det Slags som af Solander bliver kaldet *Conus nocturnus*, som paa dens første Skruegang er besat med Knuder og Borter, saavelsom et vanskabte tallet Sneppehoved af det Slags som hos Linné kaldes *Murex Brandaris*, men afholde mig fra ald videre Beskrivelse over samme, for ikke længere at misbruge og trætte dette høistærede Selskabs Taalmodighed.

